

Kitab Yoel jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia - Nomer Dua Puluh Tiluu

Jeff Pippenger

2026-01-04

Nomor Dua Puluh Tilu

Dina artikel ka-dua puluh dua kuring nulis, “Tuluy dina pasalABEL, silsilah umat pilihan dilambangkeun ku sapuluh ngaran ti Sem nepi ka Abram. PasalABEL téh carita ngeunaan munara Babel, tapi ogé silsilah umat pilihan, sakumaha dilambangkeun ku Abraham. PasalABEL ngenalkeun hiji umat pilihan anu bakal asup kana hiji perjangjian tilu lapis jeung Allah. Léngkah katilu jeung anu pamungkas nyaéta kurban Ishak dina pasal dua puluh dua. Pasal ‘ABEL’ nyaéta awal alfa, jeung pasal ‘dua puluh dua’ nyaéta ahir omega. Iman anu diperlukeun pikeun ngadéngé sora Allah dina harti ngaran-ngaran, teu béda jeung iman anu diperlukeun pikeun ngadéngé sora-Na dina panomeran Firman-Na.”

Bab salapan welas nampilkeun perjangjian Kain jeung perjangjian Habel. Sapanjang taun-taun ka tukang, kami geus remen némbongkeun yén ciri-ciri profétis menara Babel ngagambarkeun hiji perjangjian palsu. Sanggeus caah, aya parobahan dispensasi: saméméh caah, ibadah dilaksanakeun di lawang Éden; ari sanggeus caah, ibadah kudu dilaksanakeun dina hiji altar. Altar éta miboga sarat-sarat Alkitabiah anu tangtu. Éta kudu diadegkeun tina batu alam, tanpa aya pangikisan atawa pahat ku leungeun manusa kana batuna. Éta kudu mangrupa batu ditumpukkeun kana batu, tanpa semén.

Tujuan éta munara téh pikeun nyieun ngaran pikeun rombongan Nimrod, anu ngawakilan tabiat. Dina munara éta urang ningali manusa keur narékahan nyalametkeun dirina sorangan, jeung ngangkat dirina sorangan jadi para allah sawarga. Munara éta mangrupikeun lambang hiji gareja anu nyangka yén manéhna bisa nyalametkeun dirina sorangan, jeung nyangka yén manéhna pantes diangkat luhur, sakumaha anu dipigawé ku sapuluh raja dina Jabur 83, nalika maranéhna ngangkat hulu kapausan dina pakumpulan jahat tina nubuat Alkitab, anu lumangsung dina hukum Minggu.

Hiji Lagu atawa Jabur Asap. Ya Allah, ulah cicingeun; ulah nahan katengtreman-Manten, jeung ulah cicing, ya Allah. Sabab, tingali, musuh-musuh Manten ngadadak ribut, jeung jalma-jalma anu ngéwa ka Manten geus ngangkat hulu. Jabur 83:1, 2.

Dunya kakara diruksak ku caah Nuh, sarta alesan Allah nandaan panutupan mangsa kasempetan dina dunya saméméh caah téh lantaran pikiran manusa geus terus-menerus jadi jahat. Alkitab nyarioskeun kasatunggalan ku rupa-rupa cara, salah sahijina nyaéta ningali “soca ka soca.” Naha dua urang bisa leumpang babarengan, lamun maranéhna henteu sapamadegan?

Ayeuna sim kuring neda ka aranjeun, dulur-dulur, demi ngaran Gusti urang Yesus Kristus, supaya aranjeun sakabéhna nyarita hal anu sarua, jeung supaya ulah aya paséa di antara aranjeun; tapi supaya aranjeun sampurna dihijikeun dina pikiran anu sarua jeung dina pertimbangan anu sarua. 1 Korinta 1:10.

Nalika Allah ngaruksak basa dina pangadilan ka karajaan Nimrod, éta nandakeun yén saméméh karuksakan éta, maranéhna sadayana aya dina kasatuan, ku kituna maranéhna sadayana miboga tabiat anu sarua, jeung tabiat éta nyaéta hiji agama anu dumasar kana pagawéan manusa—sabalikna ti jalma-jalma dina pasal anu sarua pisan anu dilambangkeun ku Abraham. Sem nya éta hiji jiwa anu satia dina mangsa Nimrod. Para ahli sajarah nunjuk ka Sem minangka jalma anu maéhan Nimrod, nu pemberontak anu gagah perkasa di payuneun PANGERAN. Intina tetep nangtung sanajan tanpa pamadegan para ahli sajarah, sabab Sem téh hiji jalma perjangjian, anu ngalacak getihna ka Nuh, hiji jalma perjangjian, anu ngalacak getihna deui ka Set, jalma perjangjian anu séjén, anu asup kana sajarah perjangjian pikeun ngagantikeun lanceukna, Habel, anu ogé jalma perjangjian, tur mangrupa turunan langsung ti Adam.

Kajadian sabelas nya éta pasualan agung antara Kristus jeung Sétan, dina kontéks hiji perjangjian kahirupan jeung hiji perjangjian pati. Nimrod ngagambarkeun nu moro agung di payuneun PANGERAN, sabab anjeunna ngagambarkeun hiji garéja anu ngabogaan loba pangiring. Abram, ngaliwatan Sem, ngagambarkeun hiji garéja anu ngan boga saeutik pangiring. Sem nya éta jalma perjangjian nalika Nimrod keur ngawangun munarana, tapi dua perjangjian dina pasal sabelas henteu digambarkeun ku Sem jeung Nimrod, tapi ku Nimrod jeung Abraham. Paulus écés netepkeun ieu aturan nubuat.

Sabab ieu Melkisedek, raja Salem, imam Allah Nu Maha Luhur, anu nepungan Ibrahim nalika anjeunna mulang ti meuncitan para raja, sarta maparin berkah ka anjeunna; ka anjeunna ogé Ibrahim masrahkeun sapersapuluh tina sagala hal; heula, nurutkeun harti ngaranna, Raja kabeneran, sarta sanggeus éta ogé Raja Salem, nyaéta, Raja karapihan; teu boga bapa, teu boga indung, teu boga silsilah, henteu boga awal poe-poe, atanapi ahir hirup; tapi dijadikeun sarupa jeung Putra Allah; tetep jadi imam salalanggengna. Ayeuna, perhatikeun kumaha agungna ieu jalma, nepi ka Ibrahim, sang leluhur bangsa, ogé masrahkeun sapersapuluh tina barang rampasan ka anjeunna.

Sarta saleresna, maranéhana anu kaasup ka anak-anak Léwi, anu narima jabatan kaimaman, boga parentah pikeun narima perpuluhan ti umat nurutkeun hukum, nyaéta ti dulur-dulurna sorangan, sanajan maranéhana asalna ti cangkéng Ibrahim:

Tapi anjeunna anu turunanana henteu diitung ti antara maranéhna, narima perpuluhan ti Ibrahim, sarta ngaberkahan anjeunna anu kagungan jangji-jangji. Jeung tanpa sagala bantahan, anu leuwih handap dibarokahan ku anu leuwih luhur. Jeung di dieu jalma-jalma anu paéh narima perpuluhan; tapi di dinya anjeunna narimana, anu ngeunaan anjeunna aya kasaksian yén anjeunna hirup. Jeung saolah-olah ku kituna abdi nyarios, Léwi ogé, anu narima perpuluhan, geus mayar perpuluhan di jero Ibrahim. Sabab anjeunna masih kénéh aya dina cangkéng ramana, waktu Melkisedek nepungan anjeunna. Ibrani 7:1–10.

Aya kacida lobana bebeneran kiwari dina perkara Melkisedek, nanging kuring ngan ukur keur nandaan yén Paulus sacara langsung ngajarkeun yén ciri-ciri profétis para jalma pajangjian—ku éta maksud kuring, lalaki jeung awéwé dina kasaksian anu diilhamkeun, anu kasaksian Kitab Sucina nandaan hiji patokan dina garis profétis pajangjian Allah jeung umat manusa. Paulus ngajarkeun yén Melkisedek, anu hirup saméméh kaimaman Lewi diadegkeun di Sinai, ku kituna leuwih ti opat

ratus taun saméméh aya kaimaman Lewi, geus narima perpuluhan ti Lewi. Pikeun bisa aya dina kaimaman Lewi, anjeun kudu urang Lewi anu sanggup ngabuktikeun turunan getihna ti Lewi. Melkisedek moal bisa nembongkeun yén katurunanana asal tina garis Lewi, sabab Lewi can acan dilahirkeun.

Garis nubuat anu ngagambarkeun perjangjian Allah jeung Adam sarta Hawa sabenerna aya dua perjangjian. Nu kahiji nyaéta perjangjian hirup kalayan hiji ujian anu basajan. Sanggeus kajatuhan jeung gagalna éta ujian, perjangjian salajengna ngawengku getih anak domba pikeun nyadiakeun pakéan. Saterusna aya perjangjian Allah jeung umat manusa, anu dilambangkeun ku katumbiri, Nuh, jeung ibadah altar. Tuluy aya Kajadian sabelas, tempat perjangjian Allah jeung hiji bangsa pilihan, anu bakal disebut urang Ibrani, mimiti lumangsung. Dina unggal éta carita, tokoh-tokoh Alkitab téh lalaki atawa awéwé perjangjian.

Dina Kajadian sabelas, mimiti perjangjian kahirupan jeung hiji umat anu dipilih dipidangkeun, sarta dipidangkeunana téh pas di tempat Nimrod ngadegkeun perjangjian maot, sakumaha dilambangkeun ku bata jeung adukan, anu mangrupa palsu tina batu-batu anu teu dipahat jeung tanpa adukan anu dilambangkeun ku altar. Sister White ngawartosan ka urang yén altar ngagambarkeun Kristus; ku kituna, agama Nimrod, anu mangrupa agama palsu, ngagambarkeun Kristus palsu.

Tuluy maranéhna silih ceuk ka nu lian, “Hayu urang nyieun bata, sarta ngadurukna nepi ka asak pisan.” Bata dipaké ku maranéhna pikeun ngaganti batu, jeung tér dipaké ku maranéhna pikeun semén. Kajadian 11:3.

Jeung lamun maneh rek nyieun pikeun Kami hiji altar tina batu, ulah ngawangunna tina batu pahat; sabab lamun maneh ngangkat pakakas ka dinya, maneh geus najiskeun eta. Budalan 20:25.

“Urang aya dina bahaya nyampurkeun anu suci jeung anu biasa. Seuneu suci ti Allah kudu dipaké dina usaha urang. Mezbah anu sajati nyaéta Kristus; seuneu anu sajati nyaéta Roh Suci. Ieu anu jadi ilham urang. Ngan lamun Roh Suci mingpin jeung nungtun hiji jalma, anjeunna jadi panaséhat anu aman. Lamun urang nyimpang ti Allah jeung ti jalma-jalma pilihan-Na pikeun nanya ka mezbah-mezbah anu asing, urang bakal dijawab nurutkeun kana pagawean urang.” Selected Messages, buku 3, 300.

Di antara kanyataan-kanyataan séjén, salah sahiji palajaran anu dicokot sacara nubuat tina Kajadian sabelas nyaéta yén éta ngawakilan awal hiji garis nubuat. Bah Nuh nandaan hiji pamisahan nubuat. Nalika Nuh kaluar ti bahtera, kudu aya hiji cara ibadah anu anyar, sarta cara ibadah éta salawasna ngahasilkeun dua golongan nu nyembah, sakumaha ditepikeun dina sajarah Kain jeung Habel. Kajadian sabelas téh hiji dunya anyar, kalayan sajarah awal anu jadi carita dasar pikeun sajarah panungtungan, nalika umat perjangjian Allah dina poé panungtungan nyaur pagawe-pagawe jam ka-sabelas kaluar ti Babul salila krisis hukum Minggu. Nimrod nyaéta manusa dosa dina mangsa krisis hukum Minggu, sarta Sem, nyaéta Ibrahim, nyaéta manusa Allah dina krisis anu sarua éta. Panyebaran jeung kabingungan basa-basa dina Kajadian sabelas dimimitian teu lila sanggeus Nuh kaluar ti bahtera. Jejer pasal sabelas nyaéta dua perjangjian, sarta caritana

ngahontal kacindekan nalika léngkah katilu tina perjangjian Ibrahim ditepikeun dina pasal dua puluh dua.

Bab sabelas mangrupa sajarah alfa tina garis Abraham anu ngahontal sajarah omega dina bab dua puluh dua. Carita mimiti ngeunaan Babelna Nimrod jeung carita panungtung ngeunaan pangurbanan Ishak, duanana ngagambarkeun pangadilan ahir kana umat manusa. Garis éta dimimitian di munara Nimrod, tuluy manjang nepi ka pangurbanan Ishak, sarta garis éta ngahontal puncakna dina dua pangurbanan anu sabalikna. Pangurbanan Nimrod nampa pangadilan palaksana ti Allah, sedengkeun pangadilan Abraham nampa berkah Allah. Nimrod téh alfa dina bab sabelas, ari Abraham téh omega dina bab dua puluh dua. Omega salawasna leuwih agung, sahenteuna dua puluh dua kali lipet nurutkeun alfabét Ibrani, sarta kakawasaan anu dinyatakeun dina ngabingungkeun basa-basa jeung nyebarkeun bangsa-bangsa ka sakuliah dunya, jauh kaliwatan ku kakawasaan salib. Munara Nimrod ngagambarkeun Menara Kembar 9/11, jeung pangurbanan Ishak ngagambarkeun hukum Minggu.

Garis perjangjian jeung hiji umat nu kapilih dimimitian ku lambang angka sabelas sarta ditungtungan ku lambang dua puluh dua. Garis éta mungkas dina panutupan mangsa kasempetan rahmat dina sajarah alfa Nimrod, jeung ogé dina sajarah omega Abraham. Sajarah Nimrod jeung Abraham sorangan ditepikeun dina kitab kahiji Alkitab, sarta disimpen dina kontéks ngumpulkeun deui ruksak-ruksak sanggeus karuksakan panganyarna tina caah Nuh. Dina kitab kahiji Alkitab, ilustrasi ngeunaan dua perjangjian méré dua saksi anu netelakeun panutupan mangsa kasempetan rahmat dina garis ti pasal sabelas nepi ka dua puluh dua.

Anu lalim, antepkeun baé tetep lalim kénéh; anu kotor, antepkeun baé tetep kotor kénéh; anu bener, antepkeun baé tetep ngalakonan kabeneran kénéh; jeung anu suci, antepkeun baé tetep suci kénéh. Wahyu 22:11.

Nimrod tetep teu adil jeung kotor, sarta Abraham tetep bener jeung suci sakumaha dipidangkeun dina alfa tina Kajadian 11–22, kitu deui dina omega tina Wahyu 22:11. Pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup, aya hiji pangucapan dina ayat 10 supaya ulah ngégél ucapan-ucapan nubuat tina ieu kitab. Pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup dina ayat saterusna pisan, bakal aya hiji nubuat dina Wahyu anu kudu dibuka segelna. Dua ayat sanggeus ayat sabelas, Kristus maparin konci pikeun muka segel nubuat éta.

Sarta anjeunna nyarios ka abdi, “Ulah diségel kecap-kecap nubuat tina ieu kitab, sabab waktuna geus deukeut. Anu lalim, sina tetep lalim kénéh; anu najis, sina tetep najis kénéh; anu bener, sina tetep bener kénéh; jeung anu suci, sina tetep suci kénéh. Jeung, ieu, Kami datang gancang; sarta ganjaran Kami aya sareng Kami, pikeun maparin ka unggal jalma nurutkeun kana pagawéanana.”

Kami teh Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu ahir, nu kahiji jeung nu panungtung. Wahyu 22:10–13.

Bab dua puluh dua téh mangrupa bab omega tina sakabéh Alkitab, jeung konci pikeun muka nubuat dina Wahyu anu kasegel téh nyaéta prinsip anu ku Kristus diidentifikasi luhureun sakabéh nu séjén dina bab hiji Wahyu. Bab hiji téh hurup kahiji tina abjad Ibrani, sarta bab dua puluh dua

téh anu pamungkas. Dina ayat salapan nepi ka sawelas tina bab hiji, Yohanes ngenalkeun dirina sorangan, sarta ngidéntifikasi Kristus salaku Alfa jeung Omega.

Kami, Yahya, dulur aranjeun keneh sarta sasama milu dina kasangsaraan, dina Karajaan, jeung dina kasabaran Yesus Kristus, keur aya di pulo anu disebut Patmos, ku sabab Firman Allah jeung ku sabab kasaksian ngeunaan Yesus Kristus. Dina poé Gusti, kami aya dina Roh, tuluy ngadéngé di tukang kami hiji sora anu tarik pisan, lir sora tarompet, saur-Na, “Kami ieu Alfa jeung Omega, anu kahiji jeung anu pamungkas”; sarta, “Naon anu ku maneh ditingali, tuliskeun dina hiji kitab, tuluy kirimkeun ka tujuh jamaah anu aya di Asia: ka Epesus, ka Smirna, ka Pergamos, ka Tiatira, ka Sardis, ka Piladélpia, jeung ka Laodikia.” Wahyu 1:9-11.

Dina ayatABELAS, Yohanes aya di Patmos, tapi dina ayat dua welas anjeunna malik, sarta ti dinya saterusna, anjeunna aya di tempat suci sawarga. Ku kituna, dina ayat 9/11, urang mendakan kasaksian Yohanes, anu ngaidéntifikasi Yesus minangka Alfa jeung Omega, hiji hal anu geus diidéntifikasi ku Yesus ngeunaan diri-Na sorangan dina ayat 8:

Kami teh Alfa jeung Omega, nu Mimiti jeung nu Pandeurina, saur Gusti, anu aya, jeung anu geus aya, jeung anu bakal sumping, anu Maha Kawasa. Wahyu 1:8.

Dina ayat dalapan, Yohanes keur nulis naon anu ku anjeunna kadéngé Kristus nyarios ngeunaan diri-Na sorangan. Dina ayat salapan nepi kaABELAS, nyaéta Yohanes anu nyarios ngeunaan dirina sorangan. Éta ngawakilan dua saksi dinaABELAS ayat anu kahiji anu ngaidentifikasi Kristus salaku Alfa jeung Omega. Ayat salapan nepi kaABELAS ngawangun hiji wangunan pikiran anu mandiri. Sanajan patali jeung sakabéh éta pasal, dina ayat-ayat ieu Yohanes keur nyarios ngeunaan dirina sorangan, ari dina ayat opat nepi ka dalapan, Yohanes nyarios pikeun Allah Tritunggal ka gereja-gereja-Na. Ayat opat ngamimitian hiji wangunan pikiran, anu ditungtungan dina ayat dalapan. Ieu kaciri tina ciri-ciri pambuka Kristus anu geus aya, anu ayeuna aya, jeung anu baris sumping kénéh, anu diidentifikasi dina ayat opat tuluy deui dina ayat dalapan.

Yahya ka tujuh jamaah anu aya di Asia: Mugi kurnia sareng katengtreman ka maraneh, ti Anjeunna anu aya, anu geus aya, jeung anu bade sumping; jeung ti tujuh Roh anu aya di payuneun tahta-Na; Jeung ti Isa Al Masih, anu jadi saksi anu satia, jeung cikal tina antara nu maraot, jeung Pangéran para raja di bumi. Ka Anjeunna anu micinta ka urang, jeung anu geus ngumbah urang tina dosa-dosa urang ku getih-Na sorangan, Jeung anu geus ngajadikeun urang raja-raja jeung imam-imam pikeun Allah jeung Rama-Na; ka Anjeunna kamulyaan jeung kakawasaan salalanggengna. Amin. Tingali, Anjeunna sumping jeung mega-mega; jeung unggal panon bakal nenjo ka Anjeunna, jeung maranéhanana ogé anu geus nyucuk Anjeunna: jeung sakumna kaom di bumi bakal ngadu’a ku karana Anjeunna. Enya kitu, Amin.

Abdi teh Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu ahir, saur Gusti, anu aya, jeung anu geus aya, jeung anu rek sumping, Nu Mahakawasa. Wahyu 1:4-8.

Tilu ayat kahiji dina pasal kahiji nembongkeun panyingkapan Yesus Kristus, anu dibuka segelna pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup, sabab ayat katilu nyebutkeun, “waktuna geus deukeut.” “Waktuna geus deukeut” téh mangrupa pernyataan anu sarua pisan jeung ayat kasapuluh dina pasal dua puluh dua, anu nyebutkeun, “ulah nyégél kecap-kecap nubuat tina kitab ieu, sabab

waktuna geus deukeut.” Nubuat anu dibuka segelna téh nyaéta Panyingkapan Yesus Kristus.

Ayat opat ngawitan pambukaan éta, sarta ayat opat dimimitian ku kasaksian Yohanes, “Kami Yohanes,” tuluy dina ayat dalapan Kristus sorangan anu ngawanohkeun Diri-Na. Hiji saksi manusa dina ayat kahiji tina lima ayat éta, sarta hiji saksi ilahi dina tungtungna. Ayat opat ngaidéntifikasi Rama Sawarga minangka Anjeunna anu “aya, jeung anu geus aya, jeung anu baris sumping.” Ayat dalapan ngaidéntifikasi Kristus minangka Anjeunna anu “aya, jeung anu geus aya, jeung anu baris sumping.”

Konci pikeun muka segel Wahyu Yesus Kristus nyaéta prinsip alfa jeung omega. Salaku nu Kahiji jeung nu Panungtung, Kristus ogé aya dina mangsa kiwari, sanajan Anjeunna aya dina mangsa katukang sarta bakal aya dina mangsa nu bakal datang. Kanyataan yén Yesus jeung Rama duanana nyaéta Allah anu parantos aya, anu aya, sarta anu bakal sumping deui, mangrupa hiji panggambaran deui ngeunaan Kristus salaku Alfa jeung Omega. Anjeunna téh Alfa jeung Omega, nu Kahiji jeung nu Panungtung, nu Mimiti jeung nu Ahir, sarta Anjeunna aya dina awal jeung bakal aya dina ahir. “Konci-konci” Karajaan, anu dipasihkeun ka garéja di Kaisarea Pilipi, ogé mangrupa “konci” anu diteundeun dina taktak Eliakim dina Yesaya 22:22. Alfa tina kitab Wahyu nyaéta pasal hiji jeung omega nyaéta pasal dua puluh dua, ku kituna urang manggihan sakabéh alfabét Ibrani dina pasal-pasal Wahyu. Pasal tilu welas ngagambarkeun pambarontakan Amérika Serikat jeung satuluyna dunya. Pasal hiji nampilkeun Kristus salaku Alfa jeung Omega, sarta pasal dua puluh dua netelakeun bebeneran anu sarua, tapi dina patalina jeung muka segel anu disebatkeun dina pasal hiji. Pasal hiji, tilu welas, jeung dua puluh dua ngagambarkeun tilu aksara Ibrani anu babarengan ngawangun kecap “bebeneran.”

Dina pasal dua puluh tilu tina Mateus, Yesus ngedalkeun dalapan cilaka ka urang Parisi jeung Saduki. Dina ayat panungtung pasal dua puluh dua, pasualan Kristus jeung urang Yahudi anu resep ngabantah réngsé ku tatarucingan Daud, hiji tatarucingan anu ngan bisa diréngsékeun lamun anjeun ngartos prinsip alfa jeung oméga.

Sabot urang Parisi keur karumpul, Isa nanya ka maranéhna, saur-Na, “Kumaha pamadegan maranéh ngeunaan Kristus? Putra saha Anjeunna?”

Maranéhna nyarios ka Anjeunna, Putra Daud.

Saur-Na ngandika ka maranéhna, “Ku naon atuh Daud dina Roh nyebut Anjeunna Gusti, bari nyarios, ‘PANGERAN ngandika ka Gusti abdi: Caliklah di beulah katuhu Kami, nepi ka Kami ngajadikeun musuh-musuh Anjeun jadi tumpuan suku Anjeun’? Lamun kitu Daud nyebut Anjeunna Gusti, kumaha Anjeunna téh putrana?”

Jeung teu aya saurang ogé anu sanggup ngawaler ka Mantenna sapatah kecap; kitu deui ti saprak poé éta, teu aya saurang ogé anu wani deui nanyakeun naon-naon ka Mantenna. Mateus 22:41–46.

Panutup bab dua puluh dua nandakeun hiji patok jalan dina sajarah perjangjian. Yermia ogé nyarioskeun ieu galur bebeneran:

Ieu teh pangandika anu sumping ka Yermia ti PANGERAN, saurna, “Nangtunglah di lawang Bait PANGERAN, sarta wartakeun di dinya ieu pangandika, pok ucapkeun, ‘Dangukeun pangandika PANGERAN, hé sakumna urang Yuda anu asup ngaliwatan ieu lawang-lawang pikeun nyembah ka PANGERAN. Kieu timbalan PANGERAN semesta alam, Allah Israil: Benerkeun lampah aranjeun jeung kalakuan aranjeun, mangka Kami baris ngantep aranjeun tetep cicing di ieu tempat. Ulah percaya kana kecap-kecap bohong anu pokna, ‘Bait PANGERAN, Bait PANGERAN, Bait PANGERAN, ieu téh.’””

Sabab lamun maranéh enya-nya ngalereskeun lampah jeung kalakuan maranéh; lamun maranéh enya-nya ngalaksanakeun kadilan antara saurang jalma jeung tatanggana; lamun maranéh henteu nindes urang asing, nu teu boga bapa, jeung randa, sarta henteu ngucurkeun getih anu teu salah di ieu tempat, ogé henteu nuturkeun allah-allah séjén nepi ka mawa cilaka ka diri maranéh: mangka Kami bakal ngantep maranéh cicing di ieu tempat, di tanah anu ku Kami geus dipasrahkeun ka karuhun maranéh, salalawasna. Tengetan, maranéh ngandel kana kecap-kecap bohong anu taya mangpaatna. Naha maranéh rék maling, maéhan, jinah, sumpah palsu, ngaduruk menyan ka Baal, jeung nuturkeun allah-allah séjén anu teu dipikawanoh ku maranéh; tuluy datang sarta nangtung di payuneun Kami di ieu Bait, anu disebut ku ngaran Kami, sarta nyebut, “Kami geus disalametkeun supaya ngalakukeun sagala kajijian ieu?”

Naha ieu Bait, anu disebut ku ngaran Kami, geus jadi guha garong dina panon maranéh? Tingali, enya Kami sorangan geus ningali éta, saur PANGERAN. Tapi ayeuna geura indit ka tempat Kami anu baheula aya di Silo, tempat Kami netepkeun ngaran Kami ti heula, sarta tingal naon anu ku Kami dipigawé ka dinya ku sabab kajahatan umat Kami Israil.

Ku margi maraneh geus ngalakukeun sagala kalakuan ieu, saur PANGERAN, jeung Kami geus nyarita ka maraneh, hudang ti isuk kénéh sarta nyarita, tapi maraneh henteu ngadéngé; jeung Kami geus nyaur maraneh, tapi maraneh henteu ngawaler; ku sabab éta, ka ieu Bait anu disebut ku ngaran Kami, anu ku maraneh dipercaya, sarta ka tempat anu ku Kami dipasihkeun ka maraneh jeung ka karuhun maraneh, bakal ku Kami dipilampah saperti anu geus dipilampah ka Silo. Jeung maraneh bakal ku Kami dipiceun ti payuneun Kami, sakumaha Kami geus miceun sakabéh dulur-dulur maraneh, nyaéta sakumna turunan Epraim. Ku sabab éta, ulah maneh ngadoakeun ieu bangsa, ulah ngangkat pamenta atawa doa pikeun maranéhna, jeung ulah nyuhunkeun pangantaraan ka Kami; sabab Kami moal ngadéngé ka maneh. Yermia 7:1–16.

Yermia diparéntah supaya ulah neneda pikeun Israil baheula, sabab maranéhna geus nepi ka hiji titik nu moal bisa dipulangkeun deui, sakumaha ogé urang Yahudi nu resep ngabantah dina ahir bab dua puluh dua. Nalika Musa, (jalma perjangjian) nyanghareupan putusan Allah pikeun ngancurkeun umat perjangjian pilihan, Musa ngabela ku doa panyalantaran. Dina bab tujuh, Yermia diparéntah ulah neneda pikeun umat perjangjian anu éta kénéh. Sajarah profétik Silo diidentifikasi minangka bukti nu tumpang tindih, baris demi baris, yén Allah nolak hiji umat perjangjian pilihan nalika dosa maranéhna geus nepi ka hiji titik nu teu bisa deui ditebus, sakumaha dikedalkeun dina hiji ayat.

Éfraim geus ngahiji jeung brahala-brahala: tinggalkeun manéhna. Hosea 4:17.

Dina sajarah perjangjian, titik nalika Allah mungkas hubungan perjangjian-Na mangrupikeun hiji waymark anu tangtu. Panolakan kana laporan Yosua jeung Kaleb anu nandaan ujian anu kasapuluh mangrupikeun conto séjén. Yermia ogé diparéntahkeun supaya ulah ngadoakeun ieu bangsa sababaraha pasal saterusna.

Ku sabab eta maneh ulah ngadoakeun ieu umat, ulah ngangkat panjerit atawa pangaosan pikeun maranéhna; sabab Kami moal ngadangu maranéhna dina mangsa maranéhna sasambat ka Kami ku lantaran kasusahna. Yermia 11:14.

Dina pasal tujuh, dipiceunna urang Laodikia dina hukum Minggu sakumaha dilambangkeun ku simbolisme Siloah, sarta éta nandakeun naon anu ku Mantenna “bakal dipigawé,” dina mangsa nu caket.

Ku sabab éta Kami baris ngalakukeun ka ieu Bait, anu disebut ku ngaran Kami, tempat maranéh ngandelkeun, jeung ka ieu tempat anu parantos dipasrahkeun ku Kami ka maranéh jeung ka karuhun maranéh, sakumaha Kami parantos ngalakukeun ka Silo. Jeung Kami baris miceun maranéh ti payuneun Kami, sakumaha Kami parantos miceun sakumna dulur maranéh, nyaéta sakabéh turunan Éfraim. Ku sabab éta, ulah maneh ngadoakeun ieu bangsa, ulah ngangkat panyambat atawa panyuhun pikeun maranéhna, sarta ulah ngalantarankeun panyelang ka Kami; sabab Kami moal ngadangukeun maneh. Yeremia 7:14–16.

Dina pasalABELAS, parentah sangkan henteu neneda téh ngeunaan kasieunan anu bakal ngungkulan urang Laodikia nalika maranéhna manggihan dirina aya dina mangsa kasusah anu nuturkeun hukum Minggu. Kasieunan anu maranéhna karandapan diteundeun dina sajarah panolakan maranéhna kana perjangjian.

Dangukeun ku maraneh kecap-kecap ieu perjangjian, tuluy ucapkeun ka urang Yuda jeung ka pangeusi Yerusalem; sarta sebutkeun ka maranehna,

Kieu timbalan ti Pangeran Allah Israél;

Dilaknatlah jalma anu henteu nurut kana kecap-kecap ieu pajangjian, anu ku Kami diparéntahkeun ka karuhun maranéh dina poé nalika Kami ngaluarkeun maranéhna ti tanah Mesir, tina tungku beusi, saur Kami: Nurutlah kana sora Kami, jeung lampahkeun éta sakumaha sakabéh anu Kami parentahkeun ka maranéh; ku kituna maranéh bakal jadi umat Kami, jeung Kami bakal jadi Allah maranéh; sangkan Kami ngalaksanakeun sumpah anu geus Kami sumpahkeun ka karuhun maranéh, nyaéta méré ka maranéhna hiji tanah anu ngalir ku susu jeung madu, saperti kaayaanana dina poé ieu.

Tuluy sim kuring ngawaler, sarta ngadawuh, “Mugia kitu, nun Gusti.” Tuluy PANGERAN nimbalan ka sim kuring,

Wawarkeun sakabéh ieu kecap di kota-kota Yuda jeung di jalan-jalan Yerusalem, pokna, Dangukeun ku maraneh kecap-kecap tina perjangjian ieu, sarta lampahkeun. Sabab ka karuhun maraneh Kami parantos mapatahan kalayan saestu ti saprak poe Kami ngaluarkeun maranehna ti tanah Mesir nepi ka poe ieu, isuk-isuk kénéh hudang pikeun mapatahan, pokna, Taat ka sora Kami. Tapi maranehna henteu taat, henteu ngadéngékeun, malah masing-masing leumpang

nurutkeun kahayang hate maranehna anu jahat; ku sabab eta Kami baris ngadatangkeun ka maranehna sagala kecap tina perjangjian ieu, anu ku Kami diparentahkeun sangkan dipilampah ku maranehna; tapi maranehna henteu ngalampahkeunana.

Sarta PANGERAN ngandika ka kami, “Hiji pakumpulan jahat kapanggih di antara jelema Yuda jeung di antara pangeusi Yerusalem. Maranéhna geus malik deui kana kajahatan karuhunna, anu nampik ngadéngé kana pangandika Kami; sarta maranéhna indit nuturkeun allah-allah séjén pikeun ngaladénan eta. Kulawarga Israél jeung kulawarga Yuda geus ngalanggar jangji Kami anu ku Kami dijieun jeung karuhunna.”

Ku sabab kitu, kieu timbalan PANGERAN: “Maneh, Kami rek ngadatangkeun ka maranéhna kacilakaan, anu moal bisa dipaéhan ku maranéhna; sanajan maranéhna sasambat ka Kami, Kami moal nguping ka maranéhna. Tuluy kota-kota Yuda jeung pangeusi Yerusalem bakal indit sarta sasambat ka allah-allah anu ka maranéhna dipasrahkeun seuseungitan; tapi éta allah-allah moal bisa nyalametkeun maranéhna pisan dina waktu kasusahna. Sabab saluyu jeung lobana kota-kotana, kitu lobana allah-allah maneh, he Yuda; jeung saluyu jeung lobana jalan-jalan di Yerusalem, maranéh geus ngadegkeun altar-altar pikeun eta perkara anu matak éra, nya éta altar-altar pikeun ngaduruk menyan ka Baal.”

Ku sabab kitu ulah neneda pikeun bangsa ieu, ulah ngangkat panyambat atawa doa pikeun maranéhna; sabab Kami moal ngadangu maranéhna dina mangsa maranéhna sasambat ka Kami lantaran kasusahna. Yermia 11:1–14.

Kabungahna deui para calon, pikeun kaasup kana saratus opat puluh opat rébu, diidentifikasi dina Wahyu 11:11; sarta pangumpulan ahir maranéhna diidentifikasi dina Yesaya 11:11; sarta garis lahiriah naga, sato galak, jeung nabi palsu diidentifikasi dina Daniel 11:11; Hukuman hukum Minggu ka jukut liar diidentifikasi dina Yehezkiel 11:11, sarta hukuman jeung kasieun anu tumiba ka parawan-parawan bodo diidentifikasi dina Yermia 11:11.

Parentah sangkan ulah neneda pikeun ieu umat téh mangrupa tanda jalan dina ayat-ayat panungtung Mateus pasal dua puluh dua, jeung pasal dua puluh tilu ngaidéntifikasi dalapan cilaka kana Adventisme. Pasal dua puluh tilu téh boh 22 Oktober 1844, boh hukum Minggu. Duanana éta tanda jalan mangrupa panggenapan tina perkawinan, jeung perkawinan téh antara pangantén awéwé jeung salaki, anu ngahiji jadi hiji daging. Kasampurnaan perkawinan ngagambarkeun panebusan, atawa “jadi-sahiji.” Manusa diciptakeun dina gambar Allah, sarta Mantenna nyiptakeun lalaki jeung awéwé. Turunan maranéhna diwakilan ku dua puluh tilu kromosom ti lalaki jeung dua puluh tilu ti awéwé. Babarengan, opat puluh genep kromosom maranéhna ngawangun Bait Allah. Unggal jalma téh hiji bait, sabab naha aranjeun teu nyaho yén aranjeun téh bait Gusti?

Kasampurnaning pawiwahan, nalika loro jadi siji, nya éta ngahijina dua bait anu masing-masing dua puluh tilu, nepi ka ngawangun hiji bait anu opat puluh genep. Kristus téh hiji-hijina anu ngadegkeun bait, sarta Anjeunna ngawangun garéja-Na minangka bait bikang anu kudu ngahiji jeung bait jalu-Na. Patalina éta kajadian nalika bait manusa dihijikeun jeung Nu Ilahi di Tempat Nu Maha Suci tina bait Allah. “Dua puluh tilu” téh lambang panyegelan saratus opat puluh opat

rébu, sarta éta pagawean dimimitian dina ahir nubuat dua rébu tilu ratus taun. Mateus dua puluh tilu nyaéta pangucapan hukuman ngalawan Adventis Poé Katujuh Laodikia, anu mangrupa palsu ti saratus opat puluh opat rébu.

Sarébu opat puluh opat rébu téh nyaéta nu kadalapan anu asalna tina nu tujuh, sarta maranéhna nyaéta jalma-jalma anu dihirupkeun deui dina poé kadalapan, jeung maranéhna téh dalapan jiwa dina bahtera Nuh, maranéhna téh dalapan turunan Set, sarta segel dina tarangna ditipikeun ku sunat, anu dilaksanakeun dina poé kadalapan. Maranéhna téh para imam anu diurapan pikeun palayanan dina poé kadalapan, sarta pangucapan dalapan cilaka ka Adventisme dina pasal dua puluh tilu, nyaéta hiji pangucapan ngalawan nu kadalapan palsu.

Ucapan cilaka ka parawan-parawan bodo didahului ku dipateraianana umat Allah dina ayat panungtung pasal dua puluh dua. Pasal dua puluh dua saajar jeung pasal dua puluh dua dina Kajadian, sabab kitab kahiji tina Perjangjian Heubeul mangrupa tipéu kitab kahiji tina Perjangjian Anyar. Dina puseur garis nubuat Mateus pasal sabelas nepi ka pasal dua puluh dua anu ngawengku dua belas pasal, jeung pasal kagenep tina dua belas éta nyaéta pasal genep belas, tempat ngaran Simon Barjona dirobah jadi Petrus.

Sareng Kami nyebut ka maneh deui, yén maneh téh Petrus, sarta di luhur batu ieu Kami bakal ngadegkeun garéja Kami; jeung panto-panto naraka moal unggul ngalawan éta. Mateus 16:18.

Aya 459 ayat dalam Mateus pasal sabelas nepi ka dua puluh dua. Ayat tengahna nyaéta ayat tujuh welas tina pasal genep welas, tapi éta ayat teu bisa dipisahkeun tina ayat dalapan welas jeung salapan welas, sabab éta téh hiji pernyataan.

Jeung Yesus ngawaler sarta ngandika ka anjeunna, “Bagja anjeun, Simon Barjona, sabab sanés daging jeung getih anu geus nganyatakeun ieu ka anjeun, tapi Rama Kami anu aya di sawarga. Jeung Kami ogé nyebut ka anjeun, yén anjeun téh Petrus, jeung di luhur batu ieu Kami baris ngadegkeun jamaah Kami; jeung panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun éta. Jeung Kami baris mikeun ka anjeun konci-konci Karajaan Sawarga; jeung naon waé anu ku anjeun ditalian di bumi bakal kabeungkeut di sawarga; jeung naon waé anu ku anjeun dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga.” Mateus 16:17–19.

Puseur pisan bab sabelas nepi ka dua puluh dua téh nyaéta pernyataan perjangjian dasar pikeun Kakristenan. Dina éta pernyataan, ngaran Simon dirobah jadi Peter, anu; lamun dilarapkeun kana posisi angka anu dipiboga ku unggal aksara dina basa Inggris; saperti “a” nyaéta hiji, jeung “z” nyaéta dua puluh genep—kapanggih yén “p” nyaéta 16, “e” nyaéta 5, jeung “t” nyaéta 20, sarta “e” deui nyaéta 5 jeung “r” nyaéta 18. Lamun $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$ dikalikeun, hasilna sarua jeung 144,000, sarta rujukan kana robahna ngaran Peter, hiji lambang hubungan perjangjian, kapanggih dina bab 16 ayat 18, jeung aksara kahiji tina Peter nyaéta angka 16 sarta aksara panungtungna nyaéta angka 18. Sadaya ieu aya dina puseur dua belas bab anu dimimitian ku lambang sabelas jeung dipungkas ku lambang dua puluh dua.

Garis éta ogé kapanggih dina pasal sabelas nepi ka dua puluh dua Kitab Kajadian, sarta dina éta garis aya 305 ayat, anu nandakeun yén pasal tujuh belas ayat sabelas téh minangka puseur éta garis. Éta garis anu diwangun ku dua belas pasal tina kitab kahiji Perjangjian Heubeul nandakeun

perjangjian jeung Ibrahim, sarta ngawakilan garis alfa anu patepung jeung garis omega, dina pasal-pasal anu sarua tina kitab kahiji Perjangjian Anyar. Puseur garis omega dina Mateus nyaéta titik pangluhurna tina hubungan perjangjian saratus opat puluh opat rébu, anu mangrupikeun tanda perjangjian anu diangkat dina hukum Minggu. Ayat puseur tina garis dina Kitab Kajadian nangtukeun lain ngan ukur ayat puseurna, tapi ogé léngkah kadua atawa léngkah tengah tina perjangjian tilu rangkep jeung Ibrahim, sarta sarua pentingna, tanda tina éta perjangjian.

Mangka maranéh kudu nyunatan daging kulup maranéh; sarta éta bakal jadi tanda tina perjangjian antara Kami jeung maranéh. Kajadian 17:11.

Urang baris neraskeun ieu perkara-perkara dina artikel salajengna.

“Tuluy, waktu anjeunna nyapuan lebu jeung rongsokan, permata palsu jeung duit logam palsu, éta kabéh ngalayang na kaluar ngaliwatan jandéla kawas mega, tuluy kabawa ku angin. Dina riweuhna éta, kuring meureunkeun panon sakeudeung; waktu ku kuring dibuka deui, sagala rongsokan geus taya. Permata-permata anu adi, inten-inten, duit logam emas jeung pérak, ngagoler pabalatak kalayan limpahna ka sakuliah rohangan.

“Anjeunna tuluy nempatkeun dina méja hiji peti, leuwih badag tur leuwih éndah batan nu saméméhna, tuluy ngumpulkeun permata-permata, inten-inten, jeung koin-koin ku sakeupeul-sakeupeul, sarta miceun éta kana peti éta, nepi ka teu aya hiji ogé nu kari, sanajan sawatara inten teu leuwih gedé batan pucuk jarum.”

Tuluy anjeunna nyaur ka kuring supaya “sumping sarta tingali.”

“Kuring ngintip ka jero peti éta, tapi panon kuring kasilau ku tetempoan éta. Éta ngagurilap sapuluh kali leuwih mulya ti kamulyaan maranéhna baheula. Kuring nyangka éta geus digosok ku keusik ku suku jalma-jalma jahat anu geus nyebarkeun jeung nincak éta dina lebu. Éta disusun kalawan tatanan anu éndah di jero peti éta, masing-masing dina tempatna, tanpa katémbong aya usaha payah ti jalma anu ngalungkeun éta ka dinya. Kuring ngagero ku kabagjaan anu kacida, sarta éta sora ngagero ngahudangkeun kuring.” *Early Writings*, 83.

“Aranjeun nunda-nunda teuing datangna Gusti. Kuring ningali yén hujan panungtung téh bakal datang [sakaladakna saperti] sora ceurik tengah peuting, jeung kalawan kakawasaan sapuluh kali leuwih gedé.” *Spalding and Magan*, 5.

Jeung dina sagala perkara hikmat jeung pangarti anu ku raja dipariksa ti maranéhna, anjeunna manggihan yén maranéhna sapuluh kali leuwih unggul ti sakumna tukang sihir jeung tukang nujum anu aya di sakuliah karajaanna. *Daniel* 1:20.